

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Zaligsprekingen

Wie barmhartig is,
vindt barmhartigheid

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff
- 4 Zaligsprekingen - het thema toegelicht
- 6 Hart en handen - Yvonne Peyresaubes
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met Rob van Loenen
- Chris van Wieren
- 13 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink
- 14 'Hij neemt zijn intrek bij een zondaar'
- Erik Borgman
- 17 Zing! - Marie Hansen-Couturier
- 18 ZinneBeeld - Marleen Hengelaar-Rookmaaker
- 20 Ondersteun de ToekomstAcademie - Sjef
- 21 Kloostercolumn - Nadia Kroon
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met Corry Smid
- Chris van Wieren

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtegoed van onze gemeenschap.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Emma van der Sloot, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee: Marie Hansen-Couturier, Marleen Hengelaar-Rookmaaker, Nadia Kroon, Rob van Loenen, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Yvonne Peyresaubes, Nazrina Rodjan, Sjef, Corry Smid

Fotografie: Facebook/De Buurtkerk (cover,p.4,14), Roelant Meijer (p.3,9,10,17,21,24), Wil Werner (p.18)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

In de berichten over het kerkasiel van het gezin Tamrazyan in Den Haag ontroerde me de verbondenheid en het vermogen tot improvisatie. Ook wij baden – uit de verte – met hen mee. Een tweet trok mijn aandacht: het essay over de Barmhartige Samaritaan van Wim Verschuren, frater van Tilburg, zou in de Bethelkapel voorgelezen worden. Ik zocht het essay op en voelde me meteen al geraakt door de titel: ‘In beweging gekomen – compassie in actie’. Barmhartigheid kun je handen en voeten geven door in actie te komen, waarbij je openstaat voor de ander. Doe dat maar, zegt Wim Verschuren, en je wordt er mild van, een vrijer mens. Kijk naar iconen van barmhartigheid om je heen. Zoek ze niet alleen ver weg, maar kijk om je heen. De weg van barmhartigheid gaan maakt het leven niet gemakkelijker, maar wel eenvoudiger. Doe wat jij kunt!

Hierin herken ik de woorden en de houding van onze stichter: ‘Zien, bewogen worden en handelen. Maar zorg ervoor,

als je iets doet voor een arme, dat die in gelijkwaardigheid iets voor je terug kan doen. Breng zo verbinding tot stand. Degene die weet te geven, die wordt gelukkig.’ En ik ben trots en blij als ik zie dat dat bij onze zusters nog steeds gebeurt op alle fronten, nu al vijfentachtig jaar!

Zoals ook Lotte, jonge gast in ons gastenverblijf, het heeft ervaren en het onder woorden bracht: ‘Dank voor de fijne plek die is en blijft door jullie toewijding, we hebben het samen goed gehad’. Zij heeft ervaren dat ze erbij mocht horen, heeft haar eigen inbreng gehad en duidelijk gevoeld dat er verbondenheid was! Daarom ook een ‘tot gauw’! Laat ik eindigen met Augustinus, voor wie barmhartigheid niet een kwestie is van doen of niet doen, maar vanuit welke instelling je het doet: ‘Doe zoveel je kunt, doe het met wat je kunt en doe het opgewekt’.

Mariella Oberndorff, algemeen overste

Aan het begin van de Bergrede (Matteüs 5-7) noemt Jezus verschillende groepen mensen op een bijzondere manier gelukkig. Zij zijn 'gezegenden', zegt Hij. 'Zalig' is vanouds de vertaling. Steeds gaat het om paradoxen, schijnbare tegenstellingen.

Wie barmhartig is, vindt barmhartigheid

'Zalig de barmhartigen, want zij zullen barmhartigheid ondervinden', zegt Jezus (Matteüs 5,7). Het is een belofte. Jezus weet ook wel dat het in onze wereld vaak anders gaat. Daar wordt van goedhartigheid niet zelden misbruik gemaakt. Iedereen krijgt ze weleens in de inbox, de mailtjes die zeggen: 'Help, ik ben zonder geld maar met baby in het buitenland gestrand, kun je wat geld overmaken?' Dat je daar bent ingetrapt, zeggen wij tegen elkaar, zeggen we tegen onszelf. Maar Jezus spoort ons aan niet cynisch en wantrouwend te worden. Willen we in een wereld van cynisme en wantrouwen leven? Laten we dus aan barmhartigheid bouwen. Daar profiteert uiteindelijk iedereen van. En de chronisch onbarmhartige, die zal niet weten wat haar of hem overkomt. Wie weet laat hij of zij zich aansteken. Barmhartigheid wekt barmhartigheid, je zult het zien! Zoals God probeert met zijn barmhartigheid ons aan te steken. (EB)

Bij het beeld in dit nummer:

De Buurtkerk (Evangelische Gemeente) heeft deze winter op verschillende plekken in Utrecht jassen opgehangen voor mensen die op straat leven en wel een warme jas kunnen gebruiken: een prachtig voorbeeld van barmhartigheid in de praktijk. (RM)

Hart en handen

Yvonne Peyresaubes

Barmhartigheid, het is een plechtig woord. Te plechtig en zwaar voor ons gewone mensen? Niet volgens Jezus, die ons vraagt: 'Wees barmhartig zoals uw Vader in de hemel barmhartig is' (Lucas 6, 34). Dat de Eeuwige een en al barmhartigheid is, dat herhalen de psalmen met een nadruk op 'hart' in dat woord. Het hart in de Bijbel staat voor meer dan het gevoelsleven alleen. Het hart is de diepe bron van ons kennen en de bron van ons verlangen naar erkenning en gemeenschap. Het is een kracht die ons naar anderen drijft, ons voor anderen opent. Als wij in psalm 25 lezen: 'De Heer is mild en waarachtig, hij toch wijst wie dwalen de weg, leidt ootmoedigen daar waar zijn recht heerst' (vers 8,9), gaat voor ons een wereld van vrijgevigheid open. Gods liefde is geen antwoord op prestaties van onze kant, maar ís er, nog voordat wij er vermoeden van hebben. Met Jean Vanier kunnen wij dan zeggen: 'God ís barmhartigheid.' God is liefde die zich niet opdringt, die ons omringt zoals de lucht die wij inademen en die ons in leven houdt. Dit alles vaak zonder dat wij ons er bewust van zijn, behalve als het ineens ontbreekt en wij dreigen te stikken.

Bewogenheid

In de verhalen over Jezus zien wij dat barmhartigheid een levensinstelling is, die je vanuit bewogenheid risico's doet nemen. Barmhartigheid is dan liefde die daad wordt. Je hart blijkt handen te hebben.

Barmhartigheid is liefde die daad wordt

In de verhalen zien we ook dat Jezus' handelen vanuit bewogenheid anderen irriteert en hem vijanden bezorgt in de kring van mensen die bang zijn hun zekerheden of hun privileges te verliezen. Jezus maakt zich kwetsbaar. Met onreine zaken of mensen omgaan... Dat maakt jou toch zelf onrein, nietwaar? Je wordt dan iemand die nette mensen beter kunnen vermijden.

Jezus neemt dat risico, want hij houdt van mensen tot in het diepst van hun tekorten. Hij houdt van de mensen zoals ze zijn en niet zoals ze theoretisch zouden moeten zijn. Dat wordt hem verweten, lezen wij bij Lucas (15,1-2): 'Alle tollenaars en zondaars

Zijn liefde voor degenen die niet meetellen gaat zo ver dat hij een van hen wordt

kwamen hem opzoeken om naar hem te luisteren'. Maar zowel de Farizeeërs als de schriftgeleerden zeiden morrend tegen elkaar: 'Die man ontvangt zondaars en eet met hen...' Daardoor wordt hij zelf als een zondaar gezien, iemand die door de 'zuiveren' wordt uitgestoten om de groep zuiver te houden. Paulus zegt heel scherp in zijn brief aan de Galaten: 'Jezus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons te worden vervloekt' (3,13). Vervloekt, uitgestoten: zijn liefde voor degenen die niet meetellen gaat zo ver dat hij een van hen wordt. Zo is hij barmhartig: met een hart dat niet veroordeelt, maar zich opent voor begrip en geduld.

Wij zijn de tijden

Het is niet alsof liefdevol handelen je het recht geeft op een liefdevolle behandeling door anderen, in de zin van 'voor wat, hoort wat'. Uit ervaring leer je heel jong dat het niet zo werkt en dat gewone goedheid niet mag gelden als een soort investering voor moeilijke tijden.

Sint Augustinus hoorde de klacht van zijn stadsgenoten: 'De tijden zijn slecht, de wereld is slecht!' De bewoners van Hippo hadden dan ook reden genoeg om onrustig, zelfs bang te zijn: de Vandalen

die plunderend en moordend steeds dichter in de buurt kwamen, massa's vluchtelingen die om hulp bedelden... Maar Augustinus blijft zeggen: 'Klaag niet dat de tijden slecht zijn. Als wij goed zijn, zijn de tijden goed!' Dat is profetentaal: goed en eerlijk handelen, ook als iedereen moordt en steelt!

En weet goed: angst werkt verlamdend. Laat je niet verlammen. Laat je raken. Heel concreet zegt Augustinus (preek 381): 'Ik vraag jullie met aandrang: Wees zachtmoedig, vol compassie met degenen die lijden... In deze tijd waarin zoveel reizigers, zoveel vluchtelingen op onze wegen naar onderdak zoeken, zoveel armen en zieken om hulp vragen, wees gastvrij!'

Yvonne Peyresaubes is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Tijdens de vrijwilligers-nieuwjaarsborrel

'Marie Madeleine, heb je nog voor-nemens voor 2019?'

'Nee, daar zie ik niet zo veel in.'

'Ik heb een woord gekozen voor dit jaar: zachtmoedig.'

'Een woord? Hoe kom je daaraan?'

'Dat is voor ons traditie, we proberen een woord te vinden voor het nieuwe jaar als we met onze vriendengroep een weekend bij Casella zijn. Maar nu waren we te druk: verhuizingen, nieuwe banen, baby's... Toen zag ik Leonardo Da Vinci's 'Laatste Avondmaal' op een tentoonstelling en ik keek naar de uitdrukking op het gezicht van Jezus. Het woord koos mij.'

Dank je wel, Rachele, dat is wat je noemt vruchtbare kruisbestuiving. Wij van Casella leren weer zo veel van onze vrienden. Mijn woord zal dit jaar 'verbondenheid' zijn. (MM)

Vaandel van Utrecht

In ons klooster in Hilversum hing jarenlang een wandkleed met het vaandel van de stad Utrecht, in 1945 gemaakt door mevrouw Hildegard Brom-Fischer. Na ons vertrek uit Hilversum kwam het wandkleed terecht bij de gemeente Utrecht. De interesse was gewekt en men was unaniem van mening dat het doek in Utrecht thuishoorde en wel in een openbare ruimte. Onlangs is het doek prachtig gerestaureerd en onder grote belangstelling onthuld door de burgemeester van Utrecht, samen met een zuster. Na de heropening van het stadhuis op de Stadhuisbrug zal het een mooie plek krijgen in de trouwzaal. (ANB)

Jeanne-Marie Tabbers

Rotterdam 31 juli 1930

Someren 25 januari 2019

Zuster Jeanne-Marie, Annie Tabbers, groeide op in Rotterdam, als derde van zeven kinderen. Haar jeugd werd getekend door de oorlog: het bombardement van Rotterdam en het overlijden van haar moeder. Zelf schreef ze daarover: 'Als je later op dit alles terugkijkt, dan weet je dat je hebt geleerd jezelf te redden en te kunnen incasseren...' Jeanne-Marie heeft jarenlang op verschillende kleuterscholen gewerkt in Utrecht, Amsterdam en Sittard. Ze genoot van de spontaniteit van kinderen. Ze had veel begrip voor grote en kleine mensen die in moeilijke omstandigheden opgroeien en proberen zichzelf staande te houden. Haar favoriete heilige was de Pastoor van Ars, Jean-Marie Vianney, die dicht bij de mensen leefde en deelde in hun zorgen en vreugde. De band met haar familie was voor haar heel kostbaar, en zeker ook hun trouw toen ze zelf de greep op haar geheugen en leven begon te verliezen. Nu, Jeanne-Marie, vind je jezelf terug voorbij alle verwarring en vragen in de onvoorstelbare liefde van God. Dank voor jouw leven met al die mooie verhalen waar ook wij van genoten.

Afscheid van de paters

Na twintig jaar trouwe dienst hebben we in Someren afscheid genomen van de paters van het Heilig Hart uit Asten. Zij hebben er met hun niet-aflatende inzet aan bijgedragen dat de gemeenschap in Witven iedere dag weer de eucharistie kon vieren, maar nu gaan ze verhuizen. Het afscheid begon met een mooie, goed verzorgde viering in de kapel. Daarna was er een samenzijn met koffie en gebak. De paters kregen een boekje aangeboden met daarin een kort schrijven van alle bewoners en foto's van toen en nu. Wij zijn dankbaar voor hun getuigenis, hun hartelijke betrokkenheid en hun liefde voor liturgie. Mannen van het Hart zijn zij, en de wederzijdse vriendschap ervaren we als een rijkdom die niet door verhuizing wordt tenietgedaan. (ANB)

A man with a shaved head, wearing a grey and brown patterned sweater and dark jeans, stands in the center of a room. The ceiling is covered in cork, and a vertical light fixture is visible above him. The background features a brick wall and a glass partition with various papers and notices pinned to it. To the right, there is a table and a chair. To the left, there are some boxes and a chair.

*Belijdenissen van
een dankbaar mens*

In gesprek met Rob van Loenen

Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters en daarbuiten. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Rob van Loenen, counselor bij het Wereldhuis in Amsterdam.

Het Wereldhuis is een bijzonder project van de diaconie van Amsterdam. Rob van Loenen staat daar als counselor klaar voor iedereen die binnenloopt. ‘In het Wereldhuis komen mensen die leven aan de rand van de samenleving. Ze zijn vaak ongedocumenteerd, hebben weinig rechten en zijn vooral bezig met de vraag hoe ze hun lichaam overeind kunnen houden. Binnen het systeem hebben ze alleen recht op bed, bad en brood, maar de mens is zoveel meer dan alleen een lichaam. Mensen hebben sociale behoeftes, spirituele behoeftes. Ook dat zijn basale behoeftes, maar dat realiseren we ons niet altijd. In het Wereldhuis zie ik wat afwezigheid van zingeving en isolatie en maatschappelijke isolatie met je doet. Het is verdorring, een kaarsje dat langzaam uitdooft. Mensen raken

de richting in hun leven kwijt, mensen raken zichzelf ook kwijt. Daar probeer ik aandacht voor te hebben wanneer ik ze bijvoorbeeld in het spreekuur ontmoet.

Mensen bloeien over het algemeen op wanneer ze kansen en een podium krijgen. Op het moment dat je door de maatschappij wordt weggezet als iemand die alleen maar iets nodig heeft en hulpbehoevend is, dan word je dat misschien ook een beetje. Als je uitgenodigd wordt om deel te nemen en actief te zijn, dan zie je hoe goed het mensen doet om uit die rol van hulpvrager te komen, om hulpbieder te worden. Het Wereldhuis is niet alleen vóór migranten, maar wordt ook dóór migranten gerund. Het keukenteam verzorgt bijvoorbeeld niet alleen de dagelijkse maaltijden, maar ze halen ook weleens klussen van buiten binnen.

In het kader van het zingevingsprogramma organiseren we ook retraites naar Casella. Mijn rol tijdens de retraites is meer begeleidend dan leidend. Er is binnen de groep altijd een sfeer van openheid en liefdevolheid naar elkaar toe. We creëren voor die dagen een huis en zijn een familie: we delen de dagelijkse dingen

samen; wij slapen in hetzelfde huis, eten samen, lachen samen.'

Citaat:

Laten we halleluja zingen om onze last te verlichten. Zing als reizigers die onderweg zijn, maar blijf lopen. Zing harder, en blijf lopen

'Deze uitspraak is voor mij een aansporing om in beweging te blijven. Blijf jezelf uiten, trek je niet terug van je inspiratiebron, van jezelf of van anderen. Krop je frustratie of verdriet niet allemaal op. Negatieve emoties kunnen een soort weerhaakjes zijn, ze zetten zich vast in je lichaam en dan kan het je van binnenuit opeten. Dus blijf contact maken met de wereld, blijf in beweging. Dat betekent niet dat je in alles alleen maar het hoopvolle en het lichte moet zien, zeker niet. Dat vind ik een te naïeve houding en misschien zelfs bijna beledigend richting de mensen die de wezenlijke ervaring hebben dat het leven ook zwaar en pijnlijk kan zijn. Ga dus even samen in die modder staan. Erken het negatieve en de zwaarte die er is, maar doe dat samen. Op het moment dat je die zwaarte samen deelt, wordt het vanzelf lichter. Dat zie ik ook in de gesprekken hier, ik hoef alleen maar aanwezig te zijn, open te zijn, ruimte te geven. Alsof de last zich letterlijk verdeelt als mensen iets hebben kunnen delen.

Dat is ook wel wat mij kracht geeft en inspireert om dit te blijven doen. Er zijn zoveel plekken waar mensen die hulp nodig hebben een slaapplek kunnen regelen, maar het Wereldhuis is een van de weinige plaatsen die erop gericht is dat mensen zich gezien voelen.

Een Russische mevrouw vertelde mij dat zij in het Wereldhuis in het contact met mij en mijn collega's weer liefde heeft leren ervaren. Ik vind dat een heel mooi voorbeeld van hoeveel kleur het mensen kan geven als zij bezig zijn met zingeving, met datgene wat hen verwarmt, wat hoop geeft, wat perspectief geeft, wat hen drijft. Dat maakt het zo mooi om hier te werken. Ik vind het bovendien heel interessant om iemand te leren kennen met zo'n andere achtergrond. Ik zeg 'werk', maar wanneer alles op zijn plek valt, voelt dit niet als werk voor mij. Dan is het eervol, verwarmend en inspirerend. Eervol dat mensen het gevoel hebben dat ze veilig genoeg zijn om hun verhaal te delen, in al hun kwetsbaarheid. Erbij te mogen zijn als je mensen ziet opbloeien, dat maakt mij ontzettend dankbaar.'

Met Augustinus mee

Wat betekent:

‘God, mijn barmhartigheid?’

Dit: al wat ik ben, heb ik aan uw barmhartigheid te danken.

Heb ik soms door U aan te roepen uw gunst verdiend?

Voordat ik leven kreeg, bestond ik niet en kon ik het dus ook niet verdienen om te leven.

U hebt mij in het bestaan geroepen.

Hebt U het mij dan ook niet geschonken om goed te zijn?

*Augustinus, preek 2 op psalm 58,11 in:
Verlangen bidt altijd, T.J. van Bavel
Ingekort en bewerkt door Ingrid van Neer-Bruggink*

‘Hij neemt zijn intrek bij een zondaar’ (Lucas 19,7)

Erik Borgman

Een theoloog krijgt soms vreemde vragen. Dat zijn vaak de leukste. Onlangs was het deze: kan de biecht helpen om de samenleving moreler te maken? De achtergrond van de vraag was de volgende: Een econoom heeft geconstateerd dat mensen die verkeerde dingen doen met soms grote consequenties - zichzelf te grote bonussen toekennen waardoor een bedrijf failliet gaat, bijvoorbeeld - vaak geen schurken zijn. Ze zetten de waarheid weleens naar hun hand. Ze doen in beperkte mate dingen waarvan ze eigenlijk wel weten dat zij ze niet zouden moeten doen, maar ach. Zo erg is het toch niet? Langzamerhand scheppen zij zo een cultuur waarin het heel gewoon is om alleen je directe eigenbelang voor ogen te hebben. Wat eerder als dubieus gold, wordt na een tijdje als slim beschouwd. Maar als niemand zich meer inzet voor het bedrijf als geheel, gaat het ten onder. Experimenten hebben echter aangetoond dat mensen minder geneigd zijn verkeerde dingen te doen, zelfs op bescheiden schaal, als hen kort daarvoor bijvoorbeeld de tien geboden waren voorgelezen. Zou biechten, het jezelf confronteren met je fouten, misschien ook zo kunnen werken?

Absurd

Nu is vaak gezegd dat de biecht juist oneerlijkheid in de hand werkt. Niet-katholieken komen er nog weleens mee: jullie hoeven je zonden maar te belijden en je kunt met een schone lei beginnen. Het gaat er in de biecht in de eerste plaats inderdaad niet om dat je een moreel beter mens wordt. Het gaat er allereerst om dat je inziet dat je geen volmaakt mens bent, maar dat God van je houdt en bereid is je steeds opnieuw de kans te geven

Kan de biecht helpen de samenleving moreler te maken?

om waarachtig te leven. Dat lijkt niet alleen vandaag de dag absurd. Volgens het Nieuwe Testament verweten Jezus' tijdgenoten hem dat Hij vriendschappelijk omging 'met tollenaars en zondaars'. 'Niet de gezonden hebben een dokter nodig', is Jezus' antwoord, 'maar de zieken' (Matteüs 9,12; Marcus 2,17; Lucas 5,31). Ziek? Een dokter? Als het gedrag van degenen die kwaad doet ziek is, moeten

Barmhartigheid nodigt uit

wij als gezondenen daar dan niet tegen beschermd worden?

‘Ik dien u nu al zoveel jaren en nooit heb ik een gebod van u overtreden’, zegt de oudste zoon tegen zijn vader in de parabel die meestal naar de Verloren Zoon wordt genoemd, ‘maar mij hebt u nog nooit een bokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.’ Dit terwijl zijn broer, die het geld van zijn vader ‘met hoeren heeft verbrast’, met een feest verwelkomd wordt en het gemeste kalf krijgt voorgezet (Lucas 15,29-30). In het huis van de vader geldt de wet van de barmhartigheid. De oudste zoon houdt het liever bij rechtvaardigheid.

Barmhartigheid

Maar rechtvaardigheid nodigt niet uit. Rechtvaardigheid straft en sluit het onrechtvaardige uit. Barmhartigheid nodigt uit en in de ruimte van de barmhartigheid leer je barmhartigheid. Dit vertelt de evangelist Lucas in het verhaal over Jezus’ bezoek aan de tollenaar Zacheüs (Lucas 19,1-10). ‘Hij neemt zijn intrek bij een zondaar’, zeggen de mensen als Jezus bij Zacheüs naar binnen gaat.

Zij vrezen dat hij naar de kant van het kwaad overloopt als hij zomaar aan tafel gaat met iemand die op een oneerlijke manier en over de ruggen van anderen aan zijn geld gekomen is.

Maar het is omgekeerd. De barmhartigheid die Jezus bij zich draagt en Zacheüs zijn vriendschap aanbiedt, vult diens huis. Deze barmhartigheid nodigt Zacheüs uit op zijn beurt barmhartig te worden en Zacheüs gaat daarop in. Hij belooft de helft van zijn bezit aan de armen te geven en viervoudig terug te betalen wat hij mensen heeft afgeperst. Jezus geeft namens God wat God vervolgens van ons vraagt: barmhartigheid. Als de biecht dát kan overbrengen, kan zij helpen mensen op het goede pad te houden.

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Marie Hansen-Couturier

Dit is gerechtigheid

Tekst: Femke Soethoudt

Muziek: Sytske van Bruggen

Vrede en gerechtigheid horen bij elkaar als eb en vloed, als appeltaart en slagroom. In een vloedgolf kan ik springen, appeltaart kan ik proeven. Beiden laten sporen na: je wordt er nogal kleverig van. Maar vrede en gerechtigheid? Dat klinkt zo abstract. 'Dit is gerechtigheid: dat ieder mens wordt gezien.' Soms leg ik de klemtoon op 'ieder': iedereen telt mee, los van status, huidskleur, sekse, noem-maar-op. Soms leg ik de klemtoon op 'gezien': gerechtigheid is écht gezien worden en op jouw beurt écht mogen zien. Dat aandurven. Het is door de ogen van de a/Ander voelen dat je liefde waard bent. Dat is net zo concreet en minstens zo heerlijk als springen in een vloedgolf of appeltaart met slagroom.

ZinneBeeld

Tekst: Marleen Hengelaar-Rookmaaker

Beeld: Willem Zijlstra

Foto: Wil Werner

Een opgezet dier op een stapel kranten. Een lam dat lustig leefde, totdat zijn leven abrupt tot een einde kwam. Zelig, denken we, zo'n lief lammetje! Maar als we ons nu eens indenken dat dit lam Christus voorstelt? Kunstenaar Willem Zijlstra kocht een lam en filmde het tijdens zijn leven en toen het werd geslacht zonder dat het weerstand bood en ook maar iets fout had gedaan. Hij liet het lam opzetten en bouwde een altaar van kranten die bol staan vol van het onvermogen van de mens. Toen hij de kranten uitvouwde, werd zijn oog getroffen door de volgende titel: 'De mens is tot alles in staat'. Het ging om een artikel over de Holocaust. Op het moment dat het lam zijn hoofd naast deze titel en foto van Auschwitz neerlegde, werd het een ontroerend icoon van Jezus, die zijn leven vrijwillig gaf voor onze donkere wereld.

Marleen Hengelaar-Rookmaaker is hoofdredacteur van www.artway.eu, een informatieve en educatieve website over kunst en geloof. Ze studeerde muzikwetenschap en kunstgeschiedenis en schrijft over muziek, kunst en liturgie.

Ondersteun de ToekomstAcademie

Stads Gods zet elk jaar één project in de schijnwerpers op deze plek. Dit jaar opnieuw de ToekomstAcademie van Stichting New Dutch Connections, een stichting waar de zusters in Utrecht warme banden mee hebben.

Iedereen heeft toekomstdromen, maar niet iedereen krijgt de kans deze na te jagen. New Dutch Connections inspireert en motiveert jonge (ex)vluchtelingen om opnieuw in zichzelf te geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken door samen met bedrijven leermodules te ontwikkelen en de jongeren te koppelen aan coaches en maatjes. Met uw bijdrage kunnen nog meer jongeren deelnemen aan de leermodules van de ToekomstAcademie, die o.a. plaatsvinden in de ruimtes van het klooster aan de Waterstraat. www.newdutchconnections.nl

‘Dit ben ik... Sjef. Ik ben coach van Abdulaziz. Wij hebben elkaar een jaar geleden ontmoet bij een samenwerking tussen de ToekomstAcademie Tilburg en Het Zuidelijk Toneel. Ons contact is niet beperkt gebleven tot de drie maanden van de module. We zien elkaar nog dagelijks en het lijkt wel een match voor het leven.

Het was voor mij vanzelfsprekend om Abdulaziz op te nemen in mijn wereld.

De samenleving is goed voor mij geweest. Laat mij eens goed wezen voor de samenleving zonder daar hele hoge idealistische gedachtes bij te hebben. Maar je moet voorzichtig beginnen. Je moet jezelf niet voorop stellen en je profileren als wereldverbeteraar. Het heeft mij ook veel opgeleverd: ik maak kennis met een leefwereld die ik nauwelijks kende. Op straat kom ik jongens tegen die mij groeten. Ze blijken bij Abdulaziz in huis te zitten. Het contact houdt mij jong en met beide benen in de maatschappij.’

Maak uw gift over op:
NL76 INGB 0003 8244 29

U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Kloostercolumn

O lieve help.

Oh, wat een gruwel.

Och, arme ik.

Wie had dat ooit gedacht? Dat je je kwetsbaar moet opstellen als je hechte relaties wil opbouwen, duurzame ik-deel-alles-met-je relaties? Laat dat nou precies nodig zijn in een klooster waar de regel van Augustinus wordt gevolgd. Een regel die begint met de woorden: 'samen één van ziel en één van hart op weg naar God.' Dat betekent: je helemaal laten kennen. Niets van jezelf achterhouden, om zo een echte band met elkaar te scheppen.

Natuurlijk ben ik de enige mens ter wereld die daar bloednerveus van wordt... Zal je net zien. Overal ter wereld storten mensen zich vol overgave in liefdesrelaties en vriendschappen worden te pas en te onpas gesloten. Tenzij... – en dat is een gekke gedachte, hoor, maar volg me even – tenzij ik natuurlijk helemaal niet de enige ben die daar last van heeft. Misschien heeft zelfs iedereen hier wel last van. Doen je ogen al zeer van het rollen? Tja...

Relaties zijn moeilijk. Elke relatie. Soms verkeren mensen weleens in de veronderstelling dat je die moeilijkheden ontloopt door het klooster in te gaan. Maar het is overal hetzelfde: hard werken, met name aan jezelf. Er is toewijding voor nodig, moed en vasthoudendheid. 'Stabilitas', in kloostertermen.

En weet je wat nog wel het ergste is? Het lijkt me gelukkig te maken. Volgens mij wil ik hier mijn hele leven mee doorgaan. Een leven vol liefde. God help me...

Nadia Kroon is meelever bij klooster Casella en werkt als kerkelijk werker in Haarlem. Met haar kloosterbezoeken en interviews in het hele land maakt ze de wereld van kloosters onveilig. Ze schrijft daarover op www.kloosterwereld.nl. In Stad Gods schrijft ze over haar leven bij Casella.

Augustinus een beeldverhaal

Hoe lang nog?

Hoe lang nog?

Altijd maar morgen,
waarom niet nu?

~ Neem en lees, neem en lees, neem en lees, neem en lees, neem en lees ~

Waar komt dat
zingen vandaan?

...het lijkt wel
een kind...

Is dit een opdracht
van God?

...sloeg het boek open en
las in stilte de eerste tekst
waar mijn oog op viel.

Ik haastte me terug naar het
bankje waar de Bijbel lag...

"Doe niet mee met feesten
waarop iedereen zich vol eet en
dronken wordt. Laat je niet
verleiden tot verboden seks,
maar gedraag je goed op
seksueel gebied. Zoek geen
ruzie en eis niet steeds respect
van anderen. Luister niet naar
je eigen verkeerde verlangens.
Maar laat door je gedrag zien
dat jullie helemaal bij de Heer
Jezus Christus horen."

Augustinus,
gaat het weer
een beetje?

Verder lezen wilde ik niet
en was ook niet nodig.

Opeens, aan het eind van deze
zin stroomde er iets als een licht
van zekerheid mijn hart binnen...

...en alle duistere
twijfels vluchtten weg.

Mag ik zien wat
je dan precies hebt
gelezen? Hmm..."Aanvaard
mensen met een zwak
geloof."

Ik deed het boek dicht en
vertelde het aan Alypius.

Hij keek verder dan ik had
gelezen en betrok het op zichzelf.*

We wisten het allebei zeker. We
zouden ons samen bekeren.

Ik heb mijn moeder nog nooit zo gelukkig
gezien als toen we dat aan haar vertelden.

Wordt vervolgd

Op de koffie met Corry Smid

Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

'Afgelopen zomer zocht ik vrijwilligerswerk. Voor de grap zei mijn dochter, die betrokken is bij Casella: 'Kun je niet achter de receptie zitten in het klooster?' Op een zaterdag ging ik naar het koffie-uurtje om kennis te maken, en ondanks dat ik het wel spannend vond, voelde het ook meteen fijn. De zusters hebben ontzettend veel gedaan, alleen al hier in Wijk C, en aangezien het werk hier op steeds minder mensen neerkomt ben ik blij dat ik kan helpen. Ik was al een poos uit het werkproces, dus de zusters helpen mij ook om het goed op te pakken.

Als ik hier zit, ben ik vaak aan het haken. Veel zusters maken zelf ook dingen, dus daar kunnen we lekker over kletsen, echt als vrouwen-onder-elkaar. Hier bij de receptie zitten doet me misschien wel meer dan een kerkdienst. De zusters reageren heel subtiel op wat mensen nodig hebben, dat is bijzonder en inspirerend.'

